

Bohoslužby v Zábřehu 11.srpna 2013

Lk 12,32-48

Milé sestry, milí bratři, snad každý člověk se něčeho bojí, má z něčeho strach. To se pak projevuje na jeho jednání. V Bibli máme několik případů toho, kdy někdo něco udělal právě proto, že měl strach. Většinou to nebylo moc dobré. Strach není příliš dobrý rádce člověka, dělat něco jenom proto, že se člověk něčeho bojí, je pak dost nebezpečné. Člověk trochu ztrácí soudnost a do problému se ještě víc zamotává. To byl třeba případ krále Saula, který si ze strachu přisvojil nárok obětovat místo kněze, ze strachu o své postavení několikrát málem zabil Davida. I později kvůli strachu tekla krev nevinných dětí, když se o svůj trůn bál Herodes, či byl popraven Jan Křtitel, když se bál Herodův syn. Strach zkrátka přinášel trápení a bolest.

Strach by se tak dal považovat za určitý typ nemoci, ze které člověk může být také uzdraven. Ježíšovo působení i k tomuto ukazuje. Přichází, aby z člověka sejmul břímě strachu. Abychom porozuměli tomu, jak je to možné, je třeba se zamyslet nad tím, odkud se v člověku strach bere, co ho působí a podporuje. Zajisté není bez souvislosti, že první, kdo se bál, byl Adam, když pojedl zakázané ovoce a měl se setkat s Hospodinem. Chtěl se Bohu vyrovnat, ale najednou se v něm ozvalo cosi, co mu říkalo, že nejednal dobře. A tak volí útěk před Hospodinem, schovává se, protože poznává, že před Bohem nemůže obstát. A v tom je vlastně základní problém strachu. Člověk poznává, že není takový jaký chce před ostatními být. Adam chtěl být jako Bůh. Avšak vidí, že Bůh je dokonalý a on je před ním zcela nahý. Podobně to bylo u Saula, Heroda a dalších. Do obrazu dokonalosti, obrazu toho, že všechno mají pevně ve svých rukou, se vkrádá neklid v podobě pochybnosti, že tomu tak vlastně není. Mají o sebe strach, bojí se, že pádem jejich dokonalého obrazu padnou i oni sami. Co si pomyslí Bůh, když uvidí, že jsem nahý? Co si pomyslí lidé, když poznají, že nemám vliv na kněze, když nezajistím oběť, aby výprava měla zdar? To asi běží hlavou Adamovi i Saulovi. Komplikuje to jejich situaci, protože nepoznávají, že existuje i jiná cesta, než své chyby a nedostatky skrývat. Mohli ukázat svou pokoru. Místo toho berou věc do svých rukou a snaží se o nějaký únik.

Svět je plný strachu. A to nás často děsí. Vždyť i naše existence je pro svět důvodem ke strachu a to vzbuzuje nelibou reakci. I my pak máme strach. Obstojíme nebo neobstojíme? Přežijeme nebo nepřežijeme? Jak to s námi dál bude? Stále přeci přicházejí různé překážky, které zkoušejí, co vydržíme. Když v tom není ideologie, jsou v tom třeba peníze a podobně. Stále se dá najít něco, co nás může dostávat do existenčních potíží. Stále se dá najít důvod, proč se bát o to, co přijde. Ježíš na tento strach odpovídá, když mluví ke svým učedníkům.

Dává jim odvalu, aby se nebáli, i když jsou malým stádečkem. Pokoj a jistota není ve velikosti či jiné pozemské síle. Je v Boží milosti. Bůh se rozhodl dát vám království. V tom je základní kámen existence Božího stáda. Ať je velké jakkoliv, jeho silou je konající Bůh. Myslím, že to nám může dodat hodně odvahy. Proto také můžeme svou pozornost přesunout o kousek dál k jiným věcem. I ty vlastně souvisejí se strachem a jeho překonáním.

Ježíš se pouští do výzvy k obětavosti a bdělosti. To jsou dost odvážné věci. Je třeba se zbavit určitého strachu a obav, aby k nim člověk přistoupil opravdu vážně. Hned ta první výzva k tomu, aby člověk prodal svůj majetek a rozdal jej v almužnách, aby si tak činil poklad v nebi, to je pozvání k velikému kroku víry. Vždyť člověk se tak vzdává svého zajištění. Pokud něco měl, tak z toho mohl žít. Z čeho ale bude žít, když se toho vzdá? Obava o další existenci nabádá člověka k tomu, aby si almužny a podobné záležitosti hodně rozmýšlel. Musí přeci myslet na sebe, na své blízké, na to, aby se pořádně zajistil. Nemůže si tedy dovolit něco, co vypadá tak nezodpovědně. Strach zde může překonat jen víra, obavy rozptýlí zakotvení člověka v Boží náruči. Také je třeba připomenout, že Ježíš nemluví o tom, aby člověk vyházet peníze jen tak oknem, ale aby je dal jako almužnu. Jde tedy o záležitost lidského srdce, o to, kdo v něm má jaké místo. Před sebe sama je třeba klást potřebného. K tomu míří ono vzdání se majetku, dávání almužen. Ne pro svůj dobrý pocit, ale pro pomoc druhému. V tom se také přeci naplňuje Písmo. Lidské srdce se otevírá, aby vidělo svět pohledem Božím, aby nemyslelo na to, co bude za dlouho, ale reagovalo s pomocí tam, kde je aktuálně potřeba. Bez víry je to těžké, avšak Ježíš nám dává svým působením poznávat, že smíme věřit v Boží pomoc. Jednáme-li podle jeho příkladu, nebudeme zahanbeni, nemusíme se bát, že bychom se dostali do nějaké nouze.

Trochu jiného rázu je výzva k pohotovosti ke službě. Ježíš tu mluví o dvou typech služebníků. O těch kteří jsou věrní a plní, co mají. A pak o těch, kteří na to moc nedbají. Být dobrým služebníkem v tomto ohledu není moc jednoduché. Vždyť, co to znamená být stále připraven? Znamená to na nic jiného nemyslet, ničím jiným se nezaměstnávat. Jak to udělat, když člověk by rád stihl ještě tohle, ještě tamto či ono? To se moc dohromady dát nedá. Připravenost tedy předpokládá rozhodnutí mít Boží službu na prvním místě. Až pak řešit to další. I zde jde v zásadě o důvěru, o uspořádání důležitosti různých věcí v lidském srdci. Aby bylo možno očekávat na příchod Páně, je třeba být přesvědčen, že nic lepšího člověka v jeho životě potkat nemůže.

Petr zde do Ježíšových výzev vnáší zajímavou otázku. Koho se to vlastně týká? Všech, nebo jen části, jen apoštolů? Přiznejme si, že tato otázka se nám také občas objeví v našich myslích. Koho se vlastně týkají nároky evangelia, kdo má tím vzorem v jeho následování? Myjí být horliví jen ti, kdo stojí v čele sborů a církví? Nebo se to týká úplně všech? Ježíš vlastně přímo neodpoví. Neřekne jasně, koho se to týká. Spíš to jen naznačí. Mluví o služebníku, který časem poleví, protože pán dlouho nejde a on začíná ochabovat. Začíná si dělat, co chce. Zde by to vypadalo, že jde spíše o apoštoly. Jenže pak se objeví slovo o tom, který zná Boží vůli a

nekoná. To se týká všech. Každý člověk nějakým způsobem poznává Boží vůli. A má ji plnit. Každý z nás je nějakým způsobem povolán, aby Bohu sloužil. Proto se nedá říct, že ono bdění a připravenost vzdát se opravdu všeho, se týká jen těch největších služebníků. Týká se všech. Každého trochu jinou měrou, ale jinak opravdu všech. Záleží na obdarování, které se člověku dostává.

Kdo více dostal, od toho se více očekává, zaznívá v závěru textu. Společně s tím začátečním veršem tvoří takový zajímavý ukazatel do našeho života. Dostalo se nám zvláštní milosti, když smíme být přijati jako součást Božího stádce, když víme, že již nemusíme mít strach. Ježí přeci ten hlavní důvod našeho strachu překlenuje Boží láskou. Bůh o nás ví, zná nás, nic mu stejně neukryjeme. Proto nemá moc smysl se snažit nedostatky a hříchy tutlat. Díky Ježíši víme, že je smíme vyznat, smíme doufat v Boží odpuštění. Tato zkušenost je pak posilou k novému životu. To ale také znamená, že Bůh od nás i cosi očekává. Čeká, že v přijaté milosti budeme také žít. Jako jeho stádce si nebudeme počínat ze strachu, ale s odvahou. Není přeci důvod se ustrašeně přizpůsobovat tomu, co je právě moderní, co je společensky žádané a podobně. Strach z toho, abychom příliš nevyčnívali, nebyli třeba příliš radikální, nebo prostě příliš jiní, ten není dobrým společníkem Božího díla. Ze strachu jsme vysvobozeni, proto se můžeme dát cestou, která třeba vypadá bláznivě, ale pokud je to cesta hledající Boží vůli a spoléhající na jeho moc, je to cesta života. Mnoho jsme z Božích rukou dostali, a tak můžeme také mnoho odevzdat. Bůh do nás zaslal svou lásku a čeká, že vydá ovoce. Proto se nebojme žít tak, aby toto ovoce bylo zřejmé. Nebojme se Bohu dávat nejen vše ve svém životě, ale také mu vše podřízovat. Vždyť není pro nás nic důležitějšího než se naučit očekávat na jeho příchod, být připraveni na jeho službu. K tomu nás povolal a také nás v tom povede.

Je mnoho věcí, které nás mohou znepokojovaly. Budoucnost je vždy nejistá. Přesto ale můžeme být naplněni pokojem. Stačí, když si budeme stále připomínat, že není třeba si na nic hrát, není třeba vytvářet lepší a ještě lepší obraz o nás a našem společenství. Bůh sám nejlépe vidí, jak na tom jsme. Proto budme v pokoji a klidně Bohu vše předkládáme. Kde není co skrývat, tam nemá strach žádnou šanci. Vždyť se díky Ježíšově oběti nemusíme bát Boží blízkosti, nemusíme mít strach z jeho přítomnosti. Proč se tedy bát nějakých maličkostí jako zítřejší den. I ten je přeci v Boží ruce. Stejně jako celý náš život, stejně jako dílo, ke kterému nás povolal.

Pane Ježíši, přinesl jsi nám pokoj a ujištění, že není nic, čeho bychom se měli obávat. Děkuje za tvou oběť a možnost návratu do náruče tvého Otce. Dej ať s tímto darem umíme hospodařit v našich životech.

Amen.

Neděle 11.srpna 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pondělí, 23 Září 2013 18:00 - Aktualizováno Pondělí, 23 Září 2013 18:01
